

Nr 24.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om förlängning av inbetalningstiden för kvarstående skatt.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 113 av herr *Söderquist* m. fl. samt II: 145 av herrar *Sjölin* och *Strandh*, vari hemstälts, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag om förlängning av inbetalningstiden för kvarskatter»; ävensom

2) de likalydande motionerna I: 330 av herr *Svärd* och II: 427 av herr *Cassel* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till sådan ändring av uppbördsförordningen att uppdelningen av kvarskatten när det gäller belopp över 1 000 kronor sker på de terminer som infaller i mars, maj, juli och september månader».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 145 och II: 427.

Enligt uppbördsförordningen (28 §) skall kvarstående skatt under fem kronor icke erläggas. Kvarstående skatt förfaller till betalning om den uppgår till högst 50 kronor under uppbördsterminen den 6—13 mars och om den överstiger 50 kronor med lika belopp under nämnda termin och uppbördsterminen den 6—13 maj. Därest den skattskyldige är löntagare med A-skatt skall sålunda löneavdrag för kvarstående skatt verkställas under månaderna januari—april.

I huvudsak samma ordning gällde enligt 1945 års uppbördsförordning. Emellertid medgavs beträffande skatt i anledning av 1948 och 1949 års taxeringar — de första taxeringarna av inkomst, varå källskatt erlagts — anstånd med erläggande av kvarstående skatt på det sätt att den skatt, som skulle betalas under terminen i mars, i stället skulle erläggas under terminen i maj, samt att den skatt, vilken skulle gäldas under terminen i maj, behövde erläggas först under terminen i september. För löntagare med A-skatt innebar anståndet, att löneavdrag för kvarstående skatt skulle verkställas under månaderna januari—augusti.

Vid 1950 års riksdags höstsession framställdes interpellationer och en enkel fråga till chefen för finansdepartementet rörande spörsmålet om en förlängning av betalningstiden för kvarstående skatt. Nämnda interpellation

tioner och den enkla frågan besvarades av departementschefen i ett sammanhang, därvid denne till en början erinrade om vad som förekommit då spörsmålet rörande anstånd med kvarstående skatt enligt 1949 års taxering behandlats vid 1949 års riksdag. Såsom motivering för ett anstånd hade då särskilt anförts, att många skattskyldiga vid erläggandet av 1948 års preliminärskatt allttjämt varit i viss mån okunniga om uppbördssystemets verkningar; full och allmän kännedom därom hade vunnits först i samband med utsändandet i december 1948 av debetsedlarna å slutlig skatt enligt 1948 års taxering. I anslutning därtill hade departementschefen framhållit, att han utginge ifrån att — såvitt icke läget bleve ett annat än vad som då, d. v. s. i november 1949, kunnat förutses — något liknande anståndsförfarande icke vidare skulle ifrågakomma. Dessa uttalanden hade icke föranlett någon erinran från riksdagens sida. Därefter framhöll departementschefen, att en eventuell utsträckning av betalningstiden vid 1950 års taxering skulle medföra en underbalansering av budgeten för budgetåret 1950/51, samt redogjorde för de uppbördstekniska skäl som talade mot en förlängning av inbetalningstiden till sex månader. Departementschefen ansåg sig icke böra föreslå någon förlängning av betalningsperioden. Han ville emellertid erinra om att skattskyldig, vars skattebetalningsförmåga på grund av arbetslöshet eller eljest oförvällat blivit nedsatt, kunde beviljas visst anstånd med erläggandet av kvarstående skatt.

I motioner vid 1951 års riksdag hemställdes att riksdagen måtte besluta att kvarstående skatt skulle fördelas på sex månader och inbetalas till statsverket under uppbördsterminer i april och juni. Motionerna upptogs till behandling i samma års bevillningsutskotts betänkande nr 47, därvid utskottet uttalade, att en av de frågor, som vore föremål för utredning av 1949 års uppbördssakkunniga, avsåge när uppbörd skulle verkställas av olika slags skatter. Att under sådana förhållanden ifrågasätta ändring i gällande bestämmelser innan uppbördssakkunniga slutfört sin utredning torde icke kunna komma i fråga. Icke heller syntes det påkallat med provisorisk lagstiftning på området för tiden dessförinnan. Utskottet avstyrkte förty motionerna. Betänkandet godkändes av riksdagen.

De uppbördssakkunniga har behandlat förevarande fråga i sitt betänkande med förslag till vissa ändringar i uppbördsförfarandet (SOU 1952: 1) och därvid anfört följande (s. 170).

Den kvarstående skatten förfaller till betalning under uppbördsterminerna i mars och maj månader. Önskemål ha uttalats om att man — såsom skedde under åren 1949 och 1950 — skulle låta den kvarstående skatten betalas under uppbördsterminerna i maj och september. Även andra önskemål ha framkommit om förlängning av inbetalningstiden.

De sakkunniga ha till en början diskuterat, om uppbörden av den kvarstående skatten som hitintills bör ske under två uppbördsterminer eller om antalet uppbördsterminer bör minskas till en eller utökas till tre eller flera. Ur kostnadssynpunkt för det allmänna vore det naturligtvis önskvärt med allenast en uppbördstermin. Detta skulle också kunna motiveras med att den kvarstående skatten framdeles bör nedgå avsevärt. Emellertid torde det likväl icke kunna undvikas, att den kvarstående skatten i enskilda fall kan bli

så stor att betalningssvårigheter kunna uppkomma, om den skall erläggas på en gång oberoende av när under året uppbörden skall ske. Med hänsyn härtill bör antalet uppbördsterminer icke nedsättas. Å andra sidan torde några hållbara skäl icke kunna åberopas för en utökning av uppbördsterminernas antal. De sakkunniga förordade, att den kvarstående skatten skall såsom f. n. uppbäras under två uppbördsterminer.

De sakkunniga förordade vidare att bestämmelserna i UF om uppbörd av kvarstående skatt under uppbördsterminerna i mars och maj månader skola bibehållas. Visserligen medgavs under åren 1949 och 1950 en viss förskjutning av uppbördsterminerna på grund av den kvarstående skattens storlek. Under år 1951 ha dock uppbördsterminerna varit förlagda till mars och maj. De förändringar i uppbördsförfarandet, som redan beslutats och som de sakkunniga därutöver förordade i förevarande betänkande, böra därjämte åstadkomma en sådan nedgång i de kvarstående skatterna, att av denna anledning något behov av en sådan förskjutning icke kan anses föreligga. Så länge arbetsgivarna ha skyldighet att verkställa avdrag å lönen för den kvarstående skatten, måste hänsyn tagas till deras berättigade önskemål, att den tid, varunder sådana avdrag skola verkställas, blir så kort som möjligt.

Som skäl för en framflyttning av uppbördsterminerna till senare än i mars har också anförts, att man därigenom skulle kunna medhinna att i större utsträckning än eljest ändra verkställda debiteringar på grund av meddelade beslut i debiterings- och taxeringsmål. Detta skäl har visst fog för sig, särskilt som det torde vara ofrånkomligt, att även i fortsättningen liksom hitintills ett stort antal debiterings- och taxeringsbesvär ingivas först efter det debetsedlarna å slutlig skatt kommit de skattskyldiga tillhanda i början av december månad. Det kan vara förenat med svårigheter att meddela beslut i dessa mål så snabbt, att nya debetsedlar kunna utfärdas före uppbördsterminen i mars. En framflyttning av första uppbördsterminen till maj skulle emellertid medföra att den andra uppbördsterminen komme antingen i sēmestermånaden juli eller i september månad. Intetdera av dessa alternativ kan förordas.

Nu gällande regler för den kvarstående skattens fördelning på de olika uppbördsterminerna synas böra bibehållas.

På grundval av de sakkunnigas utredning framlades i proposition nr 100 till 1953 års riksdag förslag till vissa ändringar i uppbördsförfarandet, bland annat en ny uppbördsförordning. Departementschefen anslöt sig därvid till de sakkunnigas ovan intagna uttalanden i förevarande spörsmål. Propositionen tillstyrktes med vissa smärre ändringar av samma års bevillningsutskott i dess av riksdagen godkända betänkande nr 33, därvid frågan om uppbördsterminerna för kvarstående skatt icke föranledde något särskilt uttalande från utskottets sida.

Den nya uppbördsförordningen skall tillämpas från och med innevarande beskattningsår.

Av innehållet i de förevarande motionerna må här anföras följande.

Till stöd för det i de likalydande motionerna I : 113 och II : 145 framförda yrkandet har anförts bland annat att det kunde ifrågasättas, huruvida uppbördssystemet i dess nuvarande utformning fungerade helt tillfredsställande och om det inte vore möjligt att genom vissa justeringar göra systemet bättre. Det kunde utan vidare slås fast, att källskattereformen icke all-

deles blivit vad den avsetts att vara. Genom flera samverkande orsaker hade icke obetydliga skillnader förelegat mellan preliminärt erlagd skatt och slutlig skatt. Den kvarstående skatten framginge av följande sammanställning.

Inkomstår	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1953 (beräknad)
Kvarstående skatt							
milj. kr.	869	703	704	885	820	975	875

De stora kvarskatterna hade utan tvekan för många blivit ett svårt problem. Kvarskatten skulle betalas under årets första fyra månader. Den behövde därför inte stiga till alltför stora belopp, förrän de ökade skatteavdragen under denna tid bleve kännbara. En lättnad i kvarskattbördan skulle erhållas, om tiden för kvarskattens erläggande förlängdes. För samhället vore det i denna fråga av intresse att skatteindrivningen kunde ske så effektivt som möjligt. En förlängning av tiden för betalning av kvarskatten hade därvid en effektivitetshöjande effekt så till vida som den vore ägnad att minska beloppet av restskatter. På längre sikt borde samhällets fiskaliska intressen inte hindra att kvarskatten finge erläggas under hela året efter taxeringsåret. En sådan ordning vore självfallet den fördelaktigaste för skattebetalaren. Med hänsyn till att inkomstbortfallet för statsverket under övergångsåret på grund av kvarskatternas nuvarande storlek skulle bli betydande, om inbetalningstiden förlängdes till tolv månader, kunde det bli svårt att omedelbart genomföra en sådan reform. Vidare måste hänsyn tagas till arbetsgivarnas berättigade intresse av att uppbördstiden för kvarskatterna begränsades. Dessa överväganden ledde närmast till att den i och för sig önskvärda förlängningen av inbetalningstiden för kvarskatterna måste begränsas. Villkoret att kvarskatterna borde inflyta under ett och samma budgetår kunde som visats i motioner vid 1951 års riksdag uppfyllas med en förlängning av inbetalningstiden med två månader. Då det i och för sig inte spelade någon roll på längre sikt för statsverket om inbetalningstiden förskötes utöver halvårsskiftet, borde en förlängning med fyra månader vara möjlig. Uppbörderna av kvarskatten skulle då kunna ske i maj och september. Vidare borde hänsyn tagas till att den jämförelsevis hårda belastning, som den nuvarande korta inbetalningstiden för kvarskatten innebure för skattebetalarna, i många fall ledde till att vederbörande bleve mindre intresserad av extraarbete.

I de likalydande motionerna I: 330 och II: 427 har anförts bland annat, att syftet med källskattesystemets införande vore att de skattskyldiga normalt icke skulle belastas med skatteskulder, som kvarstode långt efter det inkomsten åtnjutits. Systemet fungerade emellertid icke helt i enlighet med lagstiftarens intentioner, framför allt därför att de skattskyldiga själva inte förmådde överblicka sin skattesituation och därför underlåte att vid den preliminära skatteuppbörden göra tillräckligt stora inbetalningar. Detta berodde säkerligen i flertalet fall icke på försumlighet eller ovilja utan på en ganska naturlig oförmåga att sätta sig in i den orimligt invecklade skattelagstiftning som vi under senare år fått. Det kunde icke ligga i sam-

hällets intresse att kvarskatten äventyrade skattedragarnas ekonomi. Tvärtom vore det även ur allmän synpunkt angeläget att kvarskatten kunde betalas med så små störningar i vederbörandes ekonomiska förhållanden som möjligt. För att så skulle kunna ske vore det nödvändigt att beloppet uppdelades på mer än två terminer, åtminstone i de fall då det uppginge till ett mera avsevärt belopp. Förslagsvis borde en sådan uppdelning äga rum då kvarskattebeloppet överstege 1 000 kronor. En fördelning på de skatterterminer som infölle under mars, maj, juli och september månader syntes ändamålsenlig. En del av kvarskatten komme på detta sätt att förfalla till betalning först efter det att eventuella skogslikvider och åtminstone en del av skördeinkomsterna influtit.

Storleken av den kvarstående skatten enligt 1951—1954 års taxeringar ävensom vissa andra uppgifter av intresse i förevarande sammanhang framgår av nedanstående uppställning. Därvid är att märka, att såsom uppställningen utvisar vissa uppgifter endast grunda sig på uppskattning.

Taxerings- år	Erlagd prel. skatt vid ord. uppbörden			Fyllnads- inbetalningar			Kvarstående skatt			Fördelning av fysiska personers kvarstående skatt		Ko- lumn 10 i pro- cent av kolumn 4 + 7
	A- skatt	B- skatt (och C- skatt)	Sum- ma	A- skatt	B- skatt	Sum- ma	Aktiebolag och övriga juridiska personer	Fysiska personer och osk. dödsbon	Sum- ma	A- skatt	B- skatt	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1951	2 078	1 453	3 531	—	—	—	332	570	902	1 331	1 239	25,5
1952	3 058	1 713	4 771	32	500	532	130	692	822	1 346	1 346	15,5
1953	4 015	1 949	5 964	30	360	390	107	870	977	1 435	1 435	15,4
1954	4 180	2 035	6 215	125	1 325	1 350	—	—	1 875	—	—	13,3

¹ Uppskattat belopp.

Utskottet. Såsom av den tidigare lämnade redogörelsen framgår skall kvarstående skatt över 50 kronor erläggas med lika belopp under uppbördsterminerna i mars och maj månader men om den är högst 50 kronor med hela beloppet i mars månad.

I de likalydande motionerna I: 113 och II: 145 har hemställts om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning och förslag om en förlängning av ovannämnda inbetalningstider. Motionärerna anser, att det på längre sikt icke skulle spela någon roll för statsverket om inbetalningstiden förskötes över halvårsskiftet, och förordar att inbetalning av kvarstående skatt fördelas på uppbördsterminerna i maj och september månader. Jämväl i de likalydande motionerna I: 330 och II: 427 yrkas skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan om förslag i ämnet, därvid motionärerna beträffande belopp över 1 000 kronor föreslår en fördelning av inbetalningstiden på uppbördsterminerna i mars, maj, juli och september månader.

Utskottet vill till en början erinra om att den förlängning av inbetalningstiden för kvarstående skatt, som infördes beträffande skatt i anledning av 1948 och 1949 års taxeringar, d. v. s. beträffande den kvarstående skatt som erlades 1949 och 1950, motiverades med att många skattskyldiga vid erläggandet av preliminärskatt åren 1947 och 1948 ännu varit okunniga om källskattesystemets verkningar. Först i december 1948 i och med erhållandet av debetsedeln å slutlig skatt enligt 1948 års taxering torde allmän kännedom i detta hänseende ha erhållits.

Detta betonades av departementschefen, då denne på hösten 1950 i interpellationssvar behandlade frågan om en förlängning av inbetalningstiden för kvarstående skatt på grund av 1950 års taxering, d. v. s. den skatt som skulle erläggas på våren 1951. Departementschefen framhöll jämväl, att en sådan förlängning skulle medföra en underbalansering av 1950/51 års budget.

Vid 1951 års riksdag väcktes motioner med yrkande om en förlängning av inbetalningstiden för kvarstående skatt till sex månader. Motionerna avstyrktes av samma års bevillningsutskott i dess av riksdagen godkända betänkande nr 47, därvid utskottet hänvisade till att frågan vore föremål för utredning av 1949 års uppbördssakkunniga.

Nämnda sakkunniga har i sitt den 27 oktober 1951 avgivna betänkande icke ansett sig kunna förorda någon förlängning av inbetalningstiden för kvarstående skatt. De sakkunniga framhöll, att under år 1951 hade uppbördsterminerna varit förlagda till mars och maj månader, samt anförde vidare bl. a., att de förändringar i uppbördsförfarandet, som redan beslutats och som de sakkunniga dessutom förordade i nämnda betänkande, därjämte borde åstadkomma en sådan nedgång i de kvarstående skatterna, att av denna anledning något behov av en förskjutning av uppbördsterminerna icke kunde anses föreligga. Så länge arbetsgivarna hade skyldighet att verkställa avdrag å lönen för den kvarstående skatten, måste hänsyn tagas till deras berättigade önskemål, att den tid, varunder sådana avdrag skulle verkställas, bleve så kort som möjligt.

Vid framläggandet föregående år av proposition nr 100 med förslag till bl. a. den nya uppbördsförordningen anslöt sig departementschefen till vad de sakkunniga sålunda anförde. Förslaget i denna del föranledde icke heller någon erinran från riksdagens sida.

Den kvarstående skatten har visserligen, såsom i de likalydnade motionerna I: 113 och II: 145 framhållits, icke minskat till beloppet sedan källskattesystemet infördes. Vid bedömningen av detta förhållande får emellertid icke förbises den ökning av erlagd preliminär skatt till ungefär det dubbla, som skett under samma tid. En viss tendens till minskning av den kvarstående skattens belopp synes numera även kunna iakttagas. Sålunda har riksräkenskapsverket i sin inkomstberäkning för budgetåret 1954/55 uttalat, att verket funnit det sannolikt, att den kvarstående skatten enligt 1954 års taxering i jämförelse med föregående år skulle komma att nedgå med minst 100 miljoner kronor. Verket anser detta bero bl. a. på att antalet

personer som erlägger preliminär A-skatt ökat och att bestämmelserna om erläggande av ränta å kvarstående skatt i många fall stimulerat till fyllnadsinbetalningar efter uppboråsårets utgång. Departementschefen har även i sin redogörelse för utfallet av driftbudgeten under innevarande år understrukt, att ett effektivare preliminärskatteuttag under år 1953 uppnåtts genom en viss omläggning av källskattetabellerna.

Det torde enligt utskottets mening kunna förväntas, att de förändringar i uppboråsforfarande, som genomfördes föregående år, kommer att medverka till en ytterligare sänkning av den kvarstående skattens belopp i framtiden, i varje fall såvitt angår löntagarna.

Utskottet vill vidare erinra om att 1950 års skattelagssakkunnigas arbete med att anpassa beskattningsreglerna till det nya uppboråsssystemet ännu icke är avslutat. Ett led i detta arbete är det förslag om en förenklad beräkning av inkomst av tjänst, som de sakkunniga väntas framlägga under året och som uppgivits syfta till att nå överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för flertalet löntagare.

I anslutning till det ovan sagda vill utskottet understryka, att sedan källskatten infördes strävandena att förbättra uppboråsssystemet i väsentlig mån varit inriktade på att ernå en ordning, enligt vilken den preliminära skatten så nära som möjligt ansluter sig till den slutliga skatten. Vid den senaste översynen av bestämmelserna, som ledde till 1953 års lagstiftning i ämnet, genomfördes också regler i här nämnt syfte. Det måste emellertid konstateras att, även om dessa regler enligt vad som tidigare framhållits sannolikt kommer att innebära åtskilliga förbättringar i förhållande till tidigare, effektiviteten av desamma alltjämt i viss utsträckning är beroende av medverkan från de skattskyldigas sida. Ur denna synpunkt måste antagas, att en uppmjukning i sättet för erläggande av kvarstående skatt i princip motverkar syftet med källskatten. I detta sammanhang finner utskottet särskild anledning framhålla vikten av att de skattskyldiga erhåller tillfredsställande anvisningar om vad som från deras sida är att iakttaga för undvikande av kvarstående skatt.

Av det tidigare anförda framgår, att förevarande spörsmål nyligen varit föremål för behandling av de uppborås-sakkunniga samt att riksdagen föregående år tog ställning till detsamma. Utskottet anser sig med hänsyn härtill icke böra tillstyrka skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om förslag till ändring i de föregående år antagna bestämmelserna innan någon erfarenhet vunnits av den nya uppboråsforordningens tillämpning i praktiken. Utskottet avstyrker förty de föreliggande motionerna.

Avslutningsvis vill emellertid utskottet framhålla, att möjligheter till anstånd med erläggande av bl. a. kvarstående skatt finnes i åtskilliga fall. Sålunda må skattskyldig, vars skattebetalningsförmåga på grund av arbetslöshet eller sjukdom eller eljest oförvållat eller på grund av militärtjänstgöring blivit nedsatt, beviljas sådant anstånd som regel i längst ett år. Även skattskyldig, som anfört besvär angående sin taxering, kan medgivas anstånd i den mån vederbörande taxeringsintendent tillstyrkt bifall till be-

svären. Om skattskyldig gör gällande att fel har uppkommit vid debiteringen, kan han erhålla anstånd till dess den lokala skattemyndigheten behandlat hans ansökning om rättelse.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 113 av herr Söderquist m. fl. samt II: 145 av herrar Sjölin och Strandh om förlängning av inbetalningstiden för kvarstående skatt icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd, ävensom

2) att de likalydande motionerna I: 330 av herr Svärd och II: 427 av herr Cassel m. fl., om ändrad ordning för uppörd av kvarstående skatt icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 16 mars 1954.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Spetz, Gustaf Elofs-
son, Falk, Velander, Söderquist, Niklasson, Damström och Snygg; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby,
Orgård, Kärrlander, Christenson i Malmö, Anderson i Sundsvall, Nilsson i
Svalöv, Jansson i Aspeboda, Asp och Andersson i Essvik.

Reservationer:

I) av herrar *Spetz, Söderquist, Kristensson i Osby, Christenson i Malmö*
och *Anderson i Sundsvall*, som ansett, att utskottets yttrande och hemställan
bort ha följande lydelse:

»Såsom av — — — (= utskottet s. 13 rad 14 nedifrån — s. 14 rad 11 ned-
ifrån) — — — riksdagens sida.

Den kvarstående skatten har emellertid, såsom framhållits i de lika-
lydande motionerna I: 113 och II: 145 under de senare åren icke nedgått
utan uppgår alltjämt till betydande belopp. Trots de vidtagna åtgärderna
i syfte att nedbringa kvarskatterna har de snarast visat en stigande ten-
dens. Även om detta förhållande bör ses mot bakgrunden av att preli-
minärskatterna i dess helhet ökat, förminskas härmed icke problemets för-
skattebetalarna allvarliga innebörd. Särskilt vill utskottet i detta sam-

manhang fästa uppmärksamheten vid att — såsom visats i den ovan lämnade redogörelsen — ökningen av kvarskatteerna under de senare åren i dess helhet faller på fysiska personer. För aktiebolag och övriga juridiska personer har den kvarstående skatten under de tre senaste taxeringsåren minskat med ca 225 miljoner kronor, medan den för fysiska personer under samma tid har ökat med ca 300 miljoner kronor. Denna skillnad i utvecklingen, som beror på den genom räntebestämmelserna stimulerade kraftiga ökningen i fyllnadsbetalningarna för aktiebolag och övriga juridiska personer, torde närmast understryka den i motionerna gjorda iakttagelsen att den enskilde skattebetalaren oftast har betydligt svårare att överblicka sin skattesituation. Den kan emellertid även bero på att det för fysiska personer i allmänhet är avsevärt besvärligare att kunna göra erforderliga fyllnadsbetalningar, särskilt i de fall vederbörande samtidigt har kvarskatt att betala.

De hittills gjorda erfarenheterna understryker enligt utskottets mening den i motionerna framförda uppfattningen att källskattereformen, som i sitt syfte att effektivisera och underlätta skattebetalningen utan tvivel var en riktig åtgärd, icke helt har uppfyllt detta syfte. Uppbördsförfarandet torde därför, för att bättre fylla de angivna syftemålen, behöva justeras i fråga om tiden för inbetalning av kvarstående skatt. Utskottet hyser nämligen den uppfattningen, att även efter de vid fjolårets riksdag beslutade ändringarna i uppborädsförfarandet kommer med all sannolikhet kvarskatteproblemet vad gäller kvarskatteernas börda på de enskilda skattebetalarna att kvarstå, om inbetalningstiden bibehålles oförändrad.

Av det sagda framgår, att utskottet ansluter sig till uppfattningen i motionerna I: 113 och II: 145 att en förlängning av inbetalningstiden bör övervägas. Såsom framhållits i motionerna, skulle detta kunna ske utan att det på längre sikt behöver innebära några förluster för statsverket. Snarare har en förlängning av inbetalningstiden en ur uppborädsynpunkt effektivitetshöjande effekt så till vida som den är ägnad att minska beloppet av restföräda skatter. Motionärerna yrkar i första hand att en förlängning av inbetalningstiden till åtta månader bör prövas. Utskottet ansluter sig härtill. Vid utredningen bör även prövas vid vilka inbetalningsterminer den kvarstående skatten i så fall bör erläggas. Skulle utredningen mot utskottets förmodan icke finna det lämpligt att förlänga inbetalningstiden till åtta månader, bör utredningen pröva en förlängning till sex månader.

Utskottet vill tillägga, att en av de avgörande synpunkterna för dess ställningstagande har varit att de till beloppet betydande kvarskatteerna utgör en allvarlig börda för skattebetalarna, och en börda, som utan att samhällets berättigade fiskaliska intressen trädes för när, kan lättas. Särskilt stor vikt har utskottet vidare fäst vid den synpunkten, att kvarskatteerna till följd av det relativt hårda uppborädsförfarandet utövar en avskräckande effekt på den enskildes villighet att åtaga sig extraarbete med därav härflytande extrainkomster. Det ligger enligt utskottets mening i hela samhällets intresse att i möjlig mån undanröja sådana moment i skattesystemet.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att riksdagen med bifall till de likalydande motionerna I: 113 av herr Söderquist m. fl. samt II: 145 av herrar Sjölin och Strandh måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning och förslag om förlängning av inbetalningstiden för kvarstående skatt; ävensom

2) att de likalydande motionerna I: 330 av herr Svärd och II: 427 av herr Cassel m. fl. om ändrad ordning för uppbörd av kvarstående skatt måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anført och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.»

II) av herr *Nilsson* i Svalöv.